

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/147/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618204156
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6618204156.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobkyne I. X., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom E. XXX/XX, V., v zastúpení splnomocnenou zástupkyňou Q.. S. K., bytom P. XXX, XXX XX Q., proti žalovanej Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, 820 05 Bratislava, IČO: 31 320 155, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia 3.944,80 Eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 21Csp/88/2018-147 z 28. januára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobkyni 3.944,80 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Taktiež ju zaviazal k povinnosti nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd samostatným uznesením (II. výrok).

2. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovanej vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.944,80 Eur. Svoj nárok odôvodnila tým, že dňa 13. 07. 2009, uzavrela so žalovanou zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru č. 004795211130709, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 7.000,- Eur (ďalej len „zmluva o úvere“), pričom v tejto mali absentovať obligatórne náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v platnom a účinnom znení v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“), a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve o úvere bol uvedený len údaj o výške mesačnej splátky ako jedna suma, z ktorej nebolo zrejmé akú časť z nej predstavuje istina, akú časť úrok a akú časť iné poplatky. Rovnako žalobkyňa argumentovala tým, že zmluva o úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré mali spôsobovať hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa ako napr. dohoda o zrážkach zo mzdy, vyhlásenie spotrebiteľa, že sa oboznámil s podmienkami a všeobecnými obchodnými podmienkami, rozhodcovská doložka, dojednané poplatky a blankozmenka.

3. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 § 451 ods. 1, 2, § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 2 písm. a) až s), § 4 ods. 3 a 6 ZoSÚ.

4. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia dospel okresný súd k nespornému záveru, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, pričom pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa zameril na dodržanie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že zmluva o úvere neobsahuje presný rozpis výšky, počtu a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov dospel odvolací súd k záveru, že táto argumentácia žalobkyne nie je dôvodná. Poukázal na aplikačnú prax všeobecných

súdov s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zb. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018, ktorým bola zjednotená rozhodovacia činnosť všeobecných súdov, čo do aplikácie rozsudku ESD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a. s. proti Kláre Bíróovej v otázke, či zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatku pokiaľ nemajú byť splatné jednorázovo. K tejto otázke vo vzťahu k následnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie citovanom rozhodnutí vyslovil, že nemožno od dodávateľa žiadať, aby v spotrebiteľských zmluvách uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, samostatne vo väzbe na istinu úrok a poplatky. Súd prvej inštancie preskúmal aj ostatné obligatórne náležitosti zmluvy v zmysle ZoSÚ, pričom dospel k záveru, že v zmluve o úvere absentuje údaj o termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. Súd prvej inštancie konštatoval, že v zmluve o úvere je iba uvedený termín prvej a poslednej splátky, a to 13. 08. 2009 a 13. 07. 2016, pričom splatnosť ostatných splátok je uvedená len vo všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a. s., na poskytovanie spotrebných úveroch fyzickým osobám - občanom, a to v čl. IV, bod 4, kde je uvedené, že dlžník je povinný splácať úver ku dňu, ktorý sa číselne zhoduje s dňom prvej splátky uvedenej v úverovej zmluve každého nasledujúceho mesiaca v rámci dohodnutej lehoty splatnosti úveru. Ak tento deň pripadne na deň pracovného voľna, príslušná anuitná splátka, je splatná v najbližší nasledujúci pracovný deň, pokiaľ v zmluve o úvere nie je stanovené inak. Podľa názoru súdu prvej inštancie nepostačuje, ak v spotrebiteľskej zmluve existuje iba všeobecný odkaz, že dlžník sa oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Uvedený názor podporil rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA proti Bakkaus. Poukázal na to, že podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy nepovažoval za platne dojednanie v obchodných podmienkach ani Ústavný súd ČR, ktorý svoj právny názor vyslovil v rozhodnutí sp. zn. I ÚS 3512/11 zo dňa 11. 11. 2013. Vzhľadom na to, že zmluva o úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ neobsahovala termín splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

5. Vo vzťahu k neprijateľným zmluvným podmienkam, na ktoré žalobkyňa poukázala súd prvej inštancie uviedol, že dohodu o zrážkach zo mzdy považoval za neprijateľnú, avšak táto nemala žiaden vplyv na podanú žalobu, nakoľko samotnú zmluvu o úvere ako takú dohoda o zrážkach zo mzdy nečiní ako celok neplatnou. Rovnako dospel k záveru, že aj rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a jej aplikácia neprichádzala do úvahy, pričom táto skutočnosť tiež nemala vplyv na obsah podanej žaloby, ktorým bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Konštatoval, že dojednané poplatky, ktoré pozostávali z poplatku za poskytnutie úveru vo výške 140,- Eur a poplatku za vedenie úverového účtu vo výške 1,83 Eur mesačne, slúžili výhradne záujmom banky, a preto tieto vyhodnotil ako neprijateľné podmienky zmluvy o úvere. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, právna fikcia bezpoplatkovosti sa vzťahovala aj na tieto poplatky. K námietke žalobkyne k neprijateľnosti dojednania blankozmenky, okresný súd dospel k záveru, že táto bola uzavretá platne v súlade s § 4 ods. 6 ZoSÚ.

6. Nakoľko prvoinštančný súd dospel k záveru, že zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatkov, vzniklo žalobkyni právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako rozdielu medzi výškou úhrad, ktoré žalobkyňa vykonala vo výške 10.944,80 Eur a výškou poskytnutého úveru vo výške 7.000,- Eur, čo predstavuje sumu, 3.944,80 Eur, ktorú sumu zaviazal žalovanú zaplatiť v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

7. O trovách konanie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni, ktorá bola v spore úspešná priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1, písm. f) CSP] a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere. Považovala za nesporné, že všeobecné obchodné podmienky tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, ktoré boli žalobkyni odovzdané, pričom skutočnosť, že sa s nimi žalobkyňa neoboznámila, hoci jej v tom objektívne nebránila žiadna

prekážka, nemohlo byť na ťarchu žalovanej. Poukázala na to, že vo všeobecných obchodných podmienkach je zrozumiteľne opísané splácanie splátok, ktoré sú zrozumiteľné aj pre priemerného spotrebiteľa. V tomto smere poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/115/2018 zo dňa 13. 03. 2019. Rovnako namietala výšku výpočtu domnelého bezdôvodného obohatenia na strane žalobkyne. Poukázala na to, že od zaplatenej sumy 10.238,21 Eur odčítala sumu istiny 7.000,- Eur a k výsledku 3.238,21 Eur - pre žalovanú z neznámych dôvodov pripočítala ďalšie poplatky a poistné vo výške 706,59 Eur, čo považovala za absolútne nepresné a zavádzajúce. Uviedla, že so žalobkyňou nebola uzavretá poistná zmluva, a preto jej neboli účtované žiadne poplatky za poistenie. Taktiež poukázala na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie neprihliadol na vznesenú námietku premlčania.

10. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Zotrvala na tom, že zmluva o úvere neobsahovala obligatórne náležitosti v zmysle ZoSÚ, a preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Skutočnosť, že prvoinštančný súd vyhodnotil bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere z iného dôvodu, než bol uvedený v žalobe nie je zarážajúce, nakoľko súdy v spotrebiteľských sporoch sú povinné podrobiť súdnej kontrole celú zmluvu, a to aj v smere, ktorý nebol vytýkaný. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovanej, že všeobecné obchodné podmienky tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, uviedla, že tieto mali byť zmluvnými stranami podpísané, ak nimi mali byť zmluvné strany právne viazané. So vznesenou námietkou premlčania nesúhlasila a nárok žalovanej považovala za nepremlčaný a dôvodný.

11. Žalovaná v odvolacej replike zotrvalo na svojom odvolacom návrhu. Opätovne poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax vnútroštátnych súdov v otázke nepotrebnosti rozpísania jednotlivých splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky, a to na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17. 04. 2018 a uznesenie sp. zn. 4 Cdo/211/2017 zo dňa 23. 04. 2018. Vo vzťahu k potrebe podpisu všeobecných obchodných podmienok poukázala na to, že tieto nie sú samostatným dokumentom, nezávislým od zmluvy o úvere a nezaväzujú účastníkov až ich podpisom. Rovnako podpísanie alebo nepodpísanie všeobecných obchodných podmienok odovzdaných spotrebiteľovi nepreukazuje, že sa tento s nimi oboznámil. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/412/2012 zo dňa 09. 07. 2013. Rovnako poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 247/07, ako aj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 26Cdo/1789/2005, podľa ktorého má prednosť výklad, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné oba výklady. Znovu poukázal na začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, pričom v tomto smere okrem iného citoval aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/169/20017 zo dňa 10. 01. 2018 ako aj rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/121/2009.

12. Žalobkyňa v odvolacej duplike navrhla potvrdiť odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu. Poukázala na to, že dôkazné bremeno preukázania oboznámenia sa spotrebiteľa s obchodnými podmienkami zaťažuje dodávateľa. Uviedla, že Ústavný súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. US 3512/11 zo dňa 11. 11. 2013 zdôraznil, že dodávateľ sa má chovať k spotrebiteľovi, ktorý je slabšou zmluvnou stranou poctivo, v opačnom prípade mu nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Zásada poctivosti sa prejavuje tým, že zmluvné dojednania nesmú byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy podpisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru a naopak nesmú slúžiť k tomu, aby v nich dodávateľ skryl ujednania, u ktorých je daný predpoklad, že ujdú spotrebiteľovej pozornosti. Rovnako zotrvala na svojich vyjadreniach týkajúcich sa skutkových tvrdení o tom, kedy sa dozvedela o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Odvolací súd posudzujúc odvolacie argumenty žalovanej z obsahu spisu zistil, že táto už v priebehu prvoinštančného konania vznesla už pri svojom vyjadrení k žalobe, námietku premlčania v zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ.

15. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. V zmysle § 220 ods. 2 CSP je prvoinštančný súd povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami strán, respektíve iným zákonným spôsobom preukázané, a ktoré nie, prípadne tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci významné a ktoré nie. Pri každej jednotlivéj preukázanej i nepreukázanej skutočnosti resp. skutkovom tvrdení, má stručne a jasne uviesť ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov vychádzal a z čoho vychádza jeho právny záver, ako tieto dôkazy v súlade s ustanovením § 191 až § 194 CSP hodnotil. Ak nevyhovel všetkým návrhom strán sporu na vykonanie dokazovania, v odôvodnení uvedie aj to, prečo týmto návrhom nevyhovel tak, aby rozhodnutie ako celok bolo následne preskúmateľné.

17. Podľa § 389 ods. 1, písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

18. V predmetnom súdnom spore žalovaná vzniesla námietku premlčania v zmysle § 107 ods. 1 OZ, na ktorú súd prvej inštancie žiadnym spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia nereflektoval, a s touto sa nevysporiadal, a preto jeho rozhodnutie neobsahuje v tejto časti jasné a presvedčivé odôvodnenie. Z tohto dôvodu je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné. Prvoinštančný súd sa mal v konaní primárne zaoberať dôvodnosťou resp. nedôvodnosťou vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej, nakoľko po vyriešení tejto otázky mohol žalobu zamietnuť, a prípadne, ak by bolo námietka dôvodná len z časti alebo nedôvodná, mohol pristúpiť k preskúmaniu dôvodnosti žalobkyňou uplatňovaného práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere.

19. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

20. Súd prvej inštancie sa po zrušení a vrátení veci vysporiada so vznesenou námietkou premlčania, pričom sa zameria na začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. V prípade, ak dospeje k záveru že vznesená námietka premlčania nie je dôvodná resp. táto je dôvodná len z časti, opätovne posúdi zmluvu o úvere, či táto obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle ZoSÚ, a zároveň sa vysporiada s námietkami žalovanej týkajúcimi sa dostatočnej identifikácie dátumu plnenia - splatnosti každej zo splátok, ako aj prípadnej výšky uplatňovaného bezdôvodného obohatenia. Odvolaciemu súdu sa totiž javí, že v danom prípade nie je daný dôvod pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, a to s ohľadom na znenie čl. II zmluvy o úvere v spojení so všeobecnými obchodnými podmienkami. Z tohto dôvodu bude taktiež úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť dôvodnosť žalobkyňou uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

21. S ohľadom na vyššie uvedené odvolaciemu súdu preto neostala iná možnosť, ako odvolaním napadnutý rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

23. V novom rozhodnutí rozhodne prvoinštančný súd i o náhrade trov celého, teda aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).